

групи, и снабдява оперния оркестър съ баскларинетъ и контрафаготъ, и попълва оперния хоръ. По-късно е билъ въ Парижъ, Лондонъ и въ Америка, където е дирижиралъ въ разни опери. Зл. се е връщалъ 5 пжти въ България, и се е заемалъ съ усърдие за подема на нашето младо оперно изкуство. Презъ негово време сж поставени оперитъ: „Евг. Онѣгинъ“, „Риголето“, „Севилския бръснарь“, „Самсонъ и Далила“, „Бѣтерфлай“. „Бохеми“, „Царска годеница“, „Князь Игоръ“, „Борисъ Годуновъ“, „Снѣжанка“, „Ромео и Жулиета“ (сега приготвяла „Хованщина и Лоенгриинъ“). Освенъ дейността му въ операта, той е дирижиралъ симф. концерти и за първи пжтъ изнесълъ: IV симф. Чайковски, G-moll, симф. Калиниковъ, II симф. Глазуновъ, Италианско капричио—Чайковски, Испанското напр. — Корсаковъ и др. Зл. е единъ отъ създателитъ на Бълг. Нар. Филхармония, единъ отъ най-ревностнитъ ѝ поощрители, и първи неинъ диригентъ. Той създаде института за стажант-диригенти и пом. диригенти при операта и, по този начинъ, даде възможностъ да се проявятъ младитъ български диригенти: Ас. Димитровъ, Пав. Стефановъ, Ас. Найденовъ, Цанко Цанковъ. З. е много добъръ оперенъ организаторъ, той преустрои оркестъра на Народната опера, дисциплинира го, постави дѣлото на здрави начала, и има безспорни заслуги къмъ нашето младо оперно изкуство.

Зонлайтнеръ, Леополдъ фонъ — не фондъ.

Зорцико, Zortzico — име на единъ танцъ на баскийскитъ страни, въ бързъ $\frac{5}{8}$ тактъ, съ удължено първо време; срещатъ се 3-и въ $\frac{6}{8}$ тактъ, като двувремененъ.

И.

Икономовъ, Боянъ — компонистъ род. 1 дек. 1900 въ Никополъ, започналъ като любителъ, съ критически бележки, въ ежедневнитъ вестници, 1928—1932 год. учи при Вен. д'Енди въ „Скола канторумъ“ въ Парижъ, писалъ: симфонична поема „Животътъ, който искахъ да бжде поема“ (по Ел. Багряна) и „Рж-

ченица“, „Полска прелюдия“ — за оркестъръ, „Равсодия“ за цигулка и пиано.

Интервалъ — 7 редъ чети: нона (октава и секунда).

Искийската (игра) — народенъ български танцъ, въ $\frac{9}{8}$ тактъ

($\bullet \bullet \bullet \bullet \bullet$), който се играе въ северна България, буйно и лудешки — на 4 стъпки.

Ис—is, собственно не значи диезъ по нѣмското наименование, а съ него се образуватъ имената на повишенитъ съ $\sharp$ тонове, напр.: Cis = go $\sharp$ gis = соль $\sharp$. На диеза нѣмцитъ казватъ кръстъ — Kreuz.

Я.

Яновичъ-Ковачевска, Елисавета — оперна пѣвица, род. 5 апр. 1902, завършила II Соф. дев. гимназия и музикалното училище — пѣние при г-жа П. Гороманова-Радева и пиано при г-жа Агура-Георгова. Получила стипендия по музика, 1923 заминава за Римъ, където завършва съ отличие Кралската музикална академия „Santa Cecilia“—при maestro Pio di Pietro. Следъ завършването си, презъ есента 1927, дебютира въ Народната опера съ голѣмъ успѣхъ въ „Манонъ“. Оттогава е пѣла въ следнитъ опери: Травията, Фаустъ (Маргарита), Бохеми (Мими), Мадамъ Бѣтерфлай, Турандотъ (Лиу), Миньонъ (Миньонъ), Палячи (Неда), Снѣжанка, Вълшебниятъ стрелецъ (Агата), Ако бѣхъ царъ (царица Немея), Хофманови приказки (Антония), Вълшебната флейта (Памина), Евгений Онѣгинъ (Татяна), Шванда гайдарьтъ (Доротка), Цвѣта, Косара, Гергана, Алцея (княгинята), Бохеми (Мюзета), Вертеръ (Софи).

Йонгенъ, Жозефъ — чети Жонгенъ.

Йонъ, Паулъ — чети Юонъ.

К.

Каваль — последниятъ редъ — чети „фуйера яворова“.

Каденция — (гл. Заключение).

Камиенски, Мадией — подъ портрета — чети: Мадией (не Матиа).